

גן המשחקים המה ילדים בשעת אחר־צהריים זו של חודש אוקטובר. הרוח פרעה את שיערה השחור וחלפה בין הספסלים ומתקני המתכת החדשים כצעף צמר פתלתל הנשרך למרחקים, נושא עימו עלי סתיו זהובים. דבר אחד שבו לא ניתן לשלוט עדיין. גם זה מן הסתם יבוא. צהלות צחוק הדהדו באוויר. אמהות מודאגות עסקו במרדף אחר פעוטות זבי חוטם. רובן נשאו בידיהן קופסאות פלסטיק צבעוניות, מתכלות כמובן, שהכילו פירות מהונדסים על בסיס סויה מועשרים בוויטמינים, חתוכים לריבועים מושלמים, והתאמצו לתחוב לפיותיהם הקטנים של ילדיהן חלקי פרי רכים מעוכים. אבות אחדים ישבו על הספסלים סביב כשעינם האחת צופייה אל ילדם המתרוצץ בין המתקנים, בעוד העין האחרת שקועה במסך המגע האישי. אבות אחרים אימנו את בניהם בהטסת עפיפונים קטנים שהיו מחוברים בקצותיהם לחוט שאורכו לא עלה על שלושה מטרים והיה קשור בבטחה לפרק כף היד. כך קבעו התקנות החדשות. חוט ארוך מזה, או חוט שאינו קשור כהלכה, עלולים להסתבך בעמודי החשמל ולגרום אסון.

שני פקחי בטיחות נשענו על עצי הבוקיזה המלאכותיים הגדולים שכיתרו את הפארק. אחד מהם דיבר אל הרבי־חושי שלו. היה זה רבי־חושי מדגם 'פסיפלורה' שהושק לא מכבר. אחד הפקחים נשנש חטיף סויה אפוי משקית נייר ממוחזרת שהשמיעה רשרוש בכל פעם שתחב לתוכה את אצבעותיו השמנוניות. הוא לא היה אמור לאכול בעת מילוי תפקידו, ושלוש אמהות שישבו על ספסל סמוך העוו את פניהן כלפיו בחוסר שביעות רצון. אחרי הכול הוא אמור לשמור על ילדיהן ולהגן עליהם מכל רע.

אָנִיקס התיישבה על אחד הספסלים והשתדלה לצמצם את נוכחותה ככל האפשר. היא בחנה את הילדים סביב בעיניה הגדולות, הכהות מאוד. יום עבודתה נגמר, ובדרכה הביתה עצרה בפארק, כפי שנהגה לעשות מדי יום, כשבידיה שאריות לחם בעבור היונים. תחושת לאות נעימה פשטה אט אט באיבריה, תחילה בכפות הרגליים, אחר כך בשוקיים, לבסוף בירכיים. היא תהתה אם תהיה מסוגלת לקום. אצבעותיה הדקיקות הארוכות גיששו בתוך שקית הנייר החומה אחר הלחם הירקרק ובצעו ממנו חתיכות קטנות. ריח חמוץ עלה

מן השקית, ריח של לחם הסוקי. פניה התעוותו בסלידה. הסוקי אמנם נחשב לדגן מזין וזול, אך טעמו היה גרוע בהרבה מטעמה של החיטה. היא טעמה לחם עשוי חיטה רק פעמים ספורות בחייה, בארוחות חגיגיות או במסיבות יוקרתיות.

כעת השליכה את פיסות הלחם לרגליה. שש יונים דהויות נחתו בסמוך והמו לעברה המיות נוגות. שש יונים! עיניה הכהות אורו, שש יונים בבת־אחת! אין ספק שהתמזל מזלה היום. היא נזכרה שסיימון סיפר לה פעם שכשהיה ילד קטן, לעיתים היו השמיים מתכסים ביונים. יונים ועננים, עננים ויונים. מחזה עוצר נשימה. הוא תיאר לה כיצד היה נעמד בלב כיכר אנדרסון ומפזר לכל עבר פירורי לחם, לחם אמיתי, מחיטה ולא מסוקי, ואיך אינספור יונים היו נוחתות מיד, מכרכרות סביבו, מטפסות על רגליו, על זרועותיו, על ראשו, ומנקרות את פירורי הלחם. היא חייכה וניסתה לדמיין לעצמה את התחושה, אך לא הצליחה. מבחינתה, שש יונים היו להק שלם.

"סליחה, גברתי, קטע את מחשבותיה קול גברי.

"כן?" התנערה אוניקס בבת־אחת.

"מה את עושה כאן, אם יורשה לי לשאול?" היה זה אחד משני הפקחים, זה עם חטיף הסויה האפוי.

"הו... אני... מלמלה אוניקס, "אני רק מאכילה את היונים, כפי שאתה רואה." הפקח הנהן.

"את יודעת שאם יישארו פירורים, תצטרכי לאסוף אותם, כן?"

"כמובן," השיבה אוניקס, "אבל אף פעם לא נשארים פירורים. היונים תמיד רעבות, והיום יש כאן שש, כך

שאינן סיכוי שיישאר משהו".

"כן," אמר הפקח והתבונן בהן, "שש זה באמת מספר מכובד למדי".

אוניקס חייכה בנימוס ושבה להאכיל את היונים.

"את כאן לבד?" בחן אותה הפקח במבטו, "אני מתכוון, יש לך כאן ילד?"

"ילד?" השיבה אוניקס בפיזור הדעת, "אה, לא... גמגמה", לפחות אני חושבת שלא..." הוסיפה בקול חלוש.

"חושבת שלא?" נדרך הפקח.

אוניקס הרגישה שהיא מתחילה להסתבך ומיהרה לומר בקול רם ובטוח, "לא, אדוני, אין לי כאן ילד," היא הביטה אל תוך עיניו. היו לו עיניים אפורות, נטולות כל הבעה.

"אני מבין," אמר הפקח והעביר את אצבעו על שפתיו שהיו מעוטרות בפירורי חטיף הסויה.

"יש איזו בעיה?" שאלה אוניקס.

"זה פשוט גן שעשועים," אמר הפקח, "לא נהוג לבוא לכאן בלי ילדים."

"יש חוק נגד זה?" התעניינה אוניקס.

"לא," צחק הפקח במבוכה, "את רשאית להסתובב כאן, כמובן." הוא שתק לרגע ואז הוסיף, "את בטח מבינה את תפקידי. אני צריך לפקוח עין ולוודא שהילדים בסדר. אי אפשר לדעת מה עלול לקרות, אנחנו מוכרחים לדאוג שלא יאונה להם כל רע. את מבינה?"

אוניקס הנהנה. היא הבינה. היא רק לא הבינה מדוע פקח הבטיחות רואה בה סכנה פוטנציאלית לילדים, בחורה צנומה שכמותה, שמגיעה הנה כמעט מדי יום ומאכילה את הציפורים. אולי מפני שהוא חדש כאן, חשבה לעצמה, שהרי מעולם לא ראתה אותו קודם לכן. היא הכירה את הפקחים שהסתובבו בפארק, הם היו מבוגרים יותר. גם הם הכירו אותה.

בכי חד הקפיץ את שניהם ממקומם. הפקח הסתובב בבהלה ופנה לעבר הקול, דרוך כולו לפעולה. אחד הילדים נפל מסולם ושפתו נפצעה. הפקח רץ אליו במהירות ועזב את אוניקס לנפשה. "הכול כאן בסדר?" שמעה אותו שואל בחומרה. "איך זה קרה?"

"הוא רק נפל, אדוני הפקח, זה שום דבר, אני באמת כל כך מצטערת..." גמגמה אמו של הפעוט המצווח. היא היתה בהירת עור, בעלת שיער שחור מסולסל ונראתה מבוהלת מאוד.

הפקח הקליד דבר־מה ברבי־חושי שלו ולא אמר דבר.

"אתה רושם לי דוח?" נזעקה האם.

"לא, " אמר הפקח, "רק מדווח לרשויות על האירוע."

הפעוט הוסיף לייבב וטיפות דם אדומות טפטפו אל ארגז החול הסינתטי שבו עמד. אמו הצמידה מגבון אל שפתו המדממת ולחצה. "אירוע? איזה אירוע? הוא בסך הכול קיבל מכה!" אמרה לפקח בקול רועד.

"גברתי, " אמר הפקח בקול קשה, "אני רק מבצע את תפקידי. " הוא סיים להקליד וכיוון את הרבחושי אל עורפו של הפעוט. הרבחושי השמיע צפצוף קצר וחד. הפקח לחץ על אישור ושלה את ההודעה.

הפעוט נרגע בינתיים. אוניקס צפתה בו בסקרנות. הוא היה כהה עור, בעל עיניים מלוכסנות, עצמות כמעט. מהמקום שבו עמדה לא הצליחה להבחין בצבען. שערו היה חום וחלק. לא היתה אף לא נקודת דמיון אחת בינו לבין אמו. אוניקס נאנחה בהכירה את ההיגיון המעוות שמאחורי העניין.

היא הוסיפה לצפות בילדים המשחקים בגן, ממש כפי שנהגה לעשות מדי יום, מנסה לנחש למי מההורים שמשגיחים סביב הם שייכים.

הערב ירד והשמש, כחלמון ביצה קטיפתי, חמקה בין גורדי השחקים האפורים שבצבצו מעבר לפארק וסימנו את קו האופק. אוניקס צמצמה את עיניה המסונוורות מבוהק השקיעה, ואחר קמה בעייפות מהספסל ושירכה את רגליה אל ביתה. יום נוסף מאחוריה.